

дѣйствува въ видъ на свѣтлина. То е гладене, не на лицето, а вътрѣ, на ума—просвѣта е. И на онѣзи ученици лицата имъ сж свѣтнали, тѣ сж бодри и свѣжи. Сега, при днешнитѣ нещастия, тия външни закони нѣма да поправятъ свѣта. Не мислете, че онзи, който изпълнява законитѣ, е много святъ човѣкъ. Азъ съмъ казвалъ и другъ пжтъ: за хора, които изпълняватъ законитѣ отъ страхъ, азъ имамъ особено мнѣние за тѣхъ. Въ Варна имаше една госпожа,—ще приведа този случай,—баба Яна я наричаха, развита, духовита и съобразителна жена. Когато нѣкой нейнъ роднина дойде, тя ще го посрѣщне, пиленце ще му свари, въ кѣщи ще го нагости, но, като си замине, подирѣ му ще каже: „Днесъ се е намѣрилъ да дойде той, азъ друга работа нѣмамъ, за него сега ще мисля!“ Питамъ: Защо?—Баба Яна съзнава външния законъ, тя трѣбва да изпълни този законъ, и, като го изпълни, казва, но слѣдъ това: „Дадохъ му винце, дадохъ му хлѣбъ, той нищо не остави, благословение не даде, хамбарътъ се изпразни, виното се свърши, сладкитѣ думи си отиватъ, животътъ нѣма смисълъ, азъ остарѣвамъ. Животътъ на съврѣменнитѣ християни прилича като тоя на баба Яна: „Ти, казва, евангелистъ ли си, ти вѣрвашъ ли въ Господа Исуса Христа?—Вѣрвамъ.—Вѣрвашъ ли въ неговата кръвъ?—Вѣрвамъ.—Вѣрвашъ ли, че той те е спасилъ?—Вѣрвамъ.—Искашъ ли да станешъ членъ на нашата църква?—Искамъ.—Ти си правовѣренъ, ела при насъ.“ Срѣщамъ другъ, който не вѣрва въ Христа, не е членъ на евангелската църква, той е лихваръ, дава пари съ 12% лихви. А този, и той дава пари съ лихва, но казва: „Отъ моитѣ пари ще има берекетъ, понеже Христосъ е съ мене, той благославя: и ти, като дадешъ пари, ще се благословишъ. Даже нѣкои християни, когато малко се отличатъ отъ другитѣ съ единъ м.м., че далъ нѣкой пари съ 10% лихва, а не 12%, веднага казватъ: „Той е отличенъ човѣкъ, не дава съ 12%“. Голѣмъ прогресъ има, че е далъ пари съ 10%!